

POSTANOWIENIE

31 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 31 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R.W.

przeciwko M.G. i Z.R.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej R.W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 13 grudnia 2022 r., I AGa 56/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(M.M.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 grudnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 30 listopada 2021 r. oddalającego powództwo w sprawie o zapłatę.

Od wyroku Sądu drugiej instancji skargę kasacyjną wniósł powód, wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), przede wszystkim wobec rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku

przepisów prawa materialnego w zakresie jego wykładni oraz niewłaściwego zastosowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. m.in. postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Skarga kasacyjna, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie jest oczywiście uzasadniona, gdyż nie wykazano, aby w sprawie doszło do rażącego naruszenia przepisów. Skarga w zasadzie stanowiła powtórzenie zarzutów apelacyjnych

i sprowadzała się do kwestionowania obowiązku wyrażonego w art. 740 k.c. oraz zarzucenia błędnego uznania przez Sądy *meriti*, że w sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Sąd drugiej instancji odniósł się do tych zarzutów, wskazując na okoliczności faktyczne i stwierdził, że pozwani mieli prawo do wypowiedzenia umowy. Ponadto powód nie wykazał, aby strony uzgodniły powoływane przez niego warunki w przedmiocie wysokości należnego mu wynagrodzenia, natomiast pozwani udowodnili zasadność rozwiązania stosunku umownego bez wypowiedzenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej przerywa, w myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg terminu przedawnienia jedynie co do wierzytelności w zawezwaniu określonej precyzyjnie zarówno co do przedmiotu, jak i jej wysokości, służy to ustaleniu czy chodzi o tę samą wierzytelność, która następnie jest dochodzona pozwem (zob. m.in. wyroki SN: z 14 lipca 2010 r., V CSK 30/10, z 16 kwietnia 2014 r., V CSK 274/13, z 6 lipca 2018 r., II CSK 590/17, postanowienie Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2014 r., V CSK 586/13).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

(M.M.)

[ms]

